

Hồi 319

Thiên Sư độc thủ

Từ Đạo Phúc cùng các tướng Chu Trụ, Hứa Duẩn Chi, Tạ Châm tiền hô hậu ủng dẫn binh từ cửa Đông phóng ngựa vào Cối Kê thành.

Đây là lần thứ hai gã công hãm Cối Kê, nhưng tâm trạng thì hoàn toàn khác biệt.

Lần đầu tiên nhập thành là lúc mới khởi nghĩa, Tôn Ân vừa vung tay hô lên một tiếng, Cối Kê và các quận huyện xung quanh đều nhất loạt hưởng ứng, làm Thiên Sư quân liền tiếp đoạt Cối Kê, Ngô Quận, Ngô Hưng, Nghĩa Hưng, Lâm Hải, Vĩnh Gia, Đông Dương và Tân An tám quận, thế như chẻ tre, chấn động cả Nam phương, thanh thế tựa mặt trời chính ngọ, đồng thời cũng khiến Thiên Sư quân được chính thức hình thành, trở thành một lực lượng có thể uy hiếp đến sự tồn vong của triều đình Kiến Khang nhà Tư Mã.

Có điều Từ Đạo Phúc là bậc thống soái tinh thông binh pháp, hiểu rõ quân đội được thành lập trong hoàn cảnh như vậy chỉ là một đám ô hợp, không thể ứng phó được những trận đánh kéo dài và liên tiếp, vì vậy khi thủy quân của Lưu Lao Chi từ Trường Giang xuất hải thảo phạt các quận dọc bờ Nam thì gã đã quả quyết đề nghị Tôn Ân tạm thời bỏ đi tám quận này, trở về thủ ở Ông Châu, tránh đối đầu với tinh nhuệ của Bắc Phủ Bình.

Giờ gã lại tấn công Cối Kê lần thứ hai, ở phương Nam cũng đã xuất hiện những biến hóa có lợi cho cuộc khởi nghĩa của Thiên Sư đạo, giấc mộng trải khắp phương Nam của Thiên Sư đạo sẽ không còn xa vời nữa.

Thế nhưng niềm hưng phấn khi nhập thành của gã lại không được như lần trước.

Lần trước nhập thành là đi theo bên cạnh Tôn Ân, còn giờ thì cả gã cũng không biết Tôn Ân đã đi đâu, rốt cuộc đã làm gì? Gã có một cảm giác rất kỳ lạ, từ sau khi Tôn Ân quyết chiến với Yến Phi trở về, Tôn Ân cơ hồ như đã mất đi hứng thú với việc tranh bá thiên hạ, rất ít hỏi chuyện trong quân, thậm chí cũng giảm bớt việc thuyết pháp truyền đạo cho các tín đồ Thiên Sư Giáo.

Rốt cuộc giữa giáo chủ của gã và Yến Phi đã xảy ra chuyện gì? Tại sao Tôn Ân lại nói chuyện đối phó Yến Phi là việc của một mình mình, không liên quan gì đến những người khác.

Gã không thể nào hiểu nổi chuyện này.

Đồng thời gã cũng nghĩ đến Kỷ Thiên Thiên, trong lòng dâng lên cảm xúc bồi hồi hụt hẫng.

Trong khoảnh khắc đó, gã biết rõ Thiên Sư quân đang dậm bước bay lên, không còn bất cứ lực lượng nào có thể áp chế gã phát triển thực lực được nữa, nhưng khoảng trống do Kỷ Thiên Thiên để lại thì vĩnh viễn không thể nào bù đắp được. Điều duy nhất gã có thể làm chính là tập trung tinh thần vào đại nghiệp tranh bá thiên hạ, huy quân tấn công Kiến Khang, cho đến khi toàn bộ phương Nam thần phục dưới chân mình mới thôi.

oOo

Tạ Đạo Uẩn thúc ngựa phóng ra cửa Tây, quan đạo chặt cứng những quân dân đang đào nạn nên đành đi theo Lý Tùng Nhân chọn khu đồi núi phía Tây Nam mà đi. Lúc này phía sau lưng nàng ngoài Tạ Phương Minh ra thì chỉ còn lại hơn mười tên thân binh.

Nàng không dám nghĩ đến trượng phu và nhi tử, chỉ sợ không thể cầm lòng mà quay đầu chạy trở vào thành, chỉ mong hai người đó cát nhân thiên tướng, đã thoát khỏi Cối Kê từ trước.

Tất cả diễn ra quá nhanh, khiến nàng cảm nhận được sâu sắc tình cảnh binh bại như núi đổ. Nếu phu quân Vương Ngung Chi của nàng nỗ lực kháng địch thì còn có thể nói là do chiến loạn, nhưng Tạ Đạo Uẩn lại hiểu rất rõ đại họa đáng sợ giáng xuống đầu Cối Kê này lại chính là do một tay vị phu quân ngoan cố của nàng gây ra, vậy nên trong lòng càng áy náy không yên.

Nếu Tạ Huyền vẫn còn tại thế, tuyệt đối sẽ không có chuyện này xảy ra.

“A!”.

Tạ Đạo Uẩn, Tạ Phương Minh và Lý Tùng Nhân kinh hãi nhìn về phía sau, vừa hay thấy tên thân binh chạy cuối cùng thất khiếu lưu huyết ngã bịch xuống ngựa, một nam tử tướng mạo kỳ quái từ chỗ tên thân binh vừa ngã xuống lao vút lên như một cánh chim khổng lồ lên trên đầu hai người khác, song thủ đẩy ra chộp lấy đỉnh đầu bọn họ.

Tạ Đạo Uẩn thần kinh đảm khiếp, đang thầm kêu “Tôn Ân” thì Lý Tùng Nhân đã rút bội kiếm, rời khỏi lưng ngựa lẳng không chém về phía họ Tôn.

Những người khác cũng lần lượt bật đao cử kiếm giữ lấy tính mạng.

Lý Tùng Nhân hét lớn: “Phu nhân, công tử mau chạy!”.

Tạ Đạo Uẩn thủy chung cũng thiếu kinh nghiệm thực chiến, đang không biết có nên cùng Lý Tùng Nhân liên thủ kháng địch hay là nghe lời họ Lý thì nàng và Tạ Phương Minh đã chạy được hơn mười trượng.

Con ngựa không của Lý Tùng Nhân vẫn điên cuồng chạy về phía trước, tựa như không hề biết chủ nhân đã rời khỏi lưng nó.

Tiếng kêu thảm vang lên liên tiếp phía sau.

Cuối cùng Tạ Đạo Uẩn cũng định thần lại, rút bảo kiếm ra, đâm vào mông con ngựa Tạ Phương Minh đang cưỡi, rồi hét lên lạnh lạnh: “Không được dừng lại, mau về Kiến Khang!”.

Con ngựa đau đớn hí lên rồi tung vó lao đi như gió, trong nháy mắt đã đưa Tạ Phương Minh nước mắt đầm đìa đi một quãng xa.

Tạ Đạo Uẩn chạy thêm được hơn trăm bộ nữa thì thúc cương dừng ngựa, hiên ngang nhẩy xuống dưới đất.

Tôn Ân đang ung dung lướt tới, Lý Tùng Nhân và đám thân binh đều trúng phải độc thủ của y, thi thể ngổn ngang đầy đất, chỉ còn lại những con ngựa không người đang chạy lung tung.

Tạ Đạo Uẩn lâm nguy mà bất loạn, mũi kiếm chỉ vào Tôn Ân, bình tĩnh nói: “Muốn giết thì cứ giết đi!”.

Tôn Ân ung dung tựa như chưa từng hạ thủ với bất cứ ai, nét mặt không hề thay đổi, chỉ lạnh lùng nhìn nàng hồi lâu, rồi đột nhiên ánh mắt biến đổi, trở nên dạt dào tình cảm, khiến Tạ Đạo Uẩn vô cùng ngạc nhiên. Chỉ nghe y thở dài nói: “Nếu có lựa chọn, bản nhân tuyệt đối không mạo phạm đến phu nhân, còn nguyên nhân vì sao thì thứ cho bản nhân không thể phụng cáo”.

Tạ Đạo Uẩn tuy là người thông tuệ hơn người nhưng cũng không thể hiểu nổi hàm ý của Tôn Ân, trầm giọng nói: “Trượng phu và nhi tử của ta đâu?”.

Tôn Ân điềm đạm nói: “Bọn chúng không đủ tư cách để ta phải xuất thủ”.

Tạ Đạo Uẩn lại dấy lên hy vọng, hét lớn một tiếng, trường kiếm trong tay hóa thành sáu đóa hoa nở rộ phủ lên vị tuyệt đại tông sư được người đời xưng là Nam phương đệ nhất nhân này, khí thế không phải tầm thường.

Nàng hiểu rất rõ bản thân mình, thời thanh niên khi tập võ với Tạ Huyền nàng có thể hóa ra chín đóa kiếm hoa, hư thực tương sinh khiến địch nhân không thể nắm bắt mục tiêu nàng muốn công kích, cả Tạ Huyền cũng rất tán thưởng.

So với lúc đó, công lực của nàng đã giảm sút đáng kể rồi.

Tôn Ân hất ống tay áo, đánh trúng một đóa kiếm hoa.

Kiểm quang của Tạ Đạo Uẩn lập tức biến mất, nàng loạng choạng lui lại mấy bước khóe miệng chảy ra một hàng máu tươi.

Chỉ mới một chiêu, nàng đã thọ thương.

Tôn Ân dịu dàng nói: "Sinh tử chỉ là một con ác mộng, tỉnh muộn hay sớm thì mộng cũng tiêu, căn bản không liên quan gì đến nhau. Giờ nói thế nào phu nhân cũng không thể hiểu nổi, nhưng rồi phu nhân sẽ hiểu những gì ta nói thôi. Ta sẽ cho phu nhân một kết cục thống khoái, nếu trách thì phu nhân phải trách quan hệ mật thiết của phu nhân và lệnh đệ ấy".

Cuối cùng Tạ Đạo Uẩn cũng trụ vững thân mình, hét lớn một tiếng, kiếm hóa thành cầu vồng bất chấp sinh tử lao về phía Tôn Ân.

Song mục Tôn Ân khôi phục lại vẻ hờ hững hoàn toàn không có tình cảm như trước, hữu thủ thò ra khỏi ống tay áo rộng, đánh một quyền lên lưỡi kiếm, quyền kinh tập trung tuyệt đối, cả một chiếc lá, một hạt bụi cũng không thấy bay lên, chỉ có mình Tạ Đạo Uẩn là cảm nhận được uy lực đáng sợ mang theo hơi thở của cái chết đang ập tới với nàng.

Đột nhiên kiếm quang lóe lên, sát khí hùng hục ủa tới, một đạo kiếm quang từ ngọn cây bên tả lao thẳng tới đột kích Tôn Ân.

Tôn Ân dường như đã biết trước điều này, tả thủ lập tức vươn ra, ngón tay khép lại thành đao, chém ngay vào mũi kiếm của kẻ đánh lén, động tác nhịp nhàng tựa hành vân lưu thủy, thần thái ung dung nhàn dật.

Kiểm quyền giao kích, một cỗ kinh khí nóng như lửa chạy dọc thân kiếm, làm toàn thân kinh mạch Tạ Đạo Uẩn như bị thiêu đốt, ngũ tạng lục phủ lộn nhào đối chỗ cho nhau, khó chịu đến cực điểm, trường kiếm sớm đã rời tay rơi xuống đất, còn người thì bị chấn động bay lên không rồi rơi xuống chỗ cách đó bảy tám trượng.

Tiếng kiếm kinh và chân khí giao kích vang lên liên miên bất tuyệt.

Tạ Đạo Uẩn vừa chạm đất, ý nghĩ đầu tiên không phải là sinh tử của bản thân mà là không biết thiên hạ này có nhân vật nào lại can được kẻ đáng sợ như Tôn Ân như vậy.

Kể đó nàng liền ngất đi.

oOo

“Tiểu thư, tiểu thư!”.

Kỷ Thiên Thiên mở mắt, trước mặt nàng là cảnh tượng mỹ lệ mê người dưới ánh hoàng hôn của mặt hồ nhỏ phẳng lặng, Tiểu Thi đang hấp tấp chạy lại chỗ nàng.

Tuy không ai nói cho nàng biết, nhưng Kỷ Thiên Thiên cũng hiểu nơi này là một khu rừng ẩn mật bên cạnh quan đạo từ Trường Tử đến Đài Bích. Trong rừng có một hồ nhỏ và một đồng cỏ rộng tới hai dặm, có thể nói là mỹ cảnh thế gian hiếm có.

Mục đích của Mộ Dung Thùy là đột kích đại quân cứu viện Đài Bích của Mộ Dung Vĩnh, tiêu hao thực lực của địch nhân, khiến Mộ Dung Vĩnh không giữ nổi Trường Tử. Chỉ cần Trường Tử bị phá, thế lực của Mộ Dung Vĩnh ắt sẽ khó tránh khỏi kết cục diệt vong.

“Xem người kia, đi gì mà vội thế, không cẩn thận ngã thì sao?”.

Tiểu Thi hồn hển chạy đến bên cạnh nàng nói: “Hoàng thượng trở về rồi! Người muốn tiểu thư cùng ăn tối, uống chút rượu”.

Nhân thần Kỷ Thiên Thiên hướng trở lại phía mặt hồ, hơi bực bội nói: “Da mặt kẻ này thật đúng là dày thật, y không sợ đụng phải đinh sao?”.

Tiểu Thi nói: “Người chuyển lời là Phong Nương, thị còn nói Hoàng thượng sẽ cho tiểu thư biết tin tức mới nhất ở Biên Hoang Tập nữa”.

Tim Kỷ Thiên Thiên như trầm xuống, thậm chí lẽ nào Yến lang và Hoang nhân thua rồi, nên Mộ Dung Thùy mới muốn uống rượu chúc mừng thắng trận, bèn thở dài nói: “Bảo với Phong Nương ta không đến đâu”.

oOo

“Cách! Cách! Cách!”.

Trong phòng vang lên giọng không vui của Doãn Thanh Nhã: “Ai dám đến gõ cửa phòng ta, ta chặt tay kẻ đó!”.

Hắc Trường Hanh cười khở trong lòng, đành nghiến răng nói: “Là Hắc đại ca đây!”.

“Cót két!”.

Cửa phòng bật mở, Doãn Thanh Nhã vận y phục dạ hành xuất hiện trước mắt hắn, nhoẻn miệng cười tươi như hoa rồi chăm chăm nhìn y nói: “Hôm trước thì là cái gì mà ‘tuần

lang quân' nửa người nửa quỷ, hôm qua lại kiếm một đám buồn chán vô dụng đến cùng người ta đi sẵn, hôm nay huỳnh lại có quỷ chủ ý gì nữa đây?".

Trước ánh mắt trong sáng như pha lê của nàng, Hác Trường Hanh có cảm giác như không thể che giấu điều gì, suýt chút nữa thì quay người bỏ chạy. Đối với bất cứ ai hấn cũng có thể lộng giả lộng chân, nhưng đối với vị sư muội mà hấn coi như thân muội muội này thì hấn hoàn toàn không có biện pháp, vì từ trước đến giờ y hấn chưa từng tính toán với nàng, lại càng không quen giở trò trá ngụy với nàng bao giờ.

Nghĩ đoạn bèn cười khố đáp: "Hôm nay ta đặc biệt đến dẫn Thanh Nhã đi đại náo thanh lâu giải buồn để chuộc lỗi. Thử nghĩ xem có hứng thú không, Thanh Nhã muội giả làm nam tử hán tuấn tú, đến thanh lâu nổi danh nhất Ba Lãng thành tìm cô nương nổi danh nhất uống rượu hát xướng, làm các cô nương ở thanh lâu đều nghiêng ngả vì muội, thế có vui không?".

Doãn Thanh Nhã bật cười khúc khích nói: "Hác đại ca sao vậy? Đây là do huỳnh nghĩ ra à? Trung Thu năm ngoái muội đưa ra đề nghị này thì bị huỳnh nhất quyết cự tuyệt, giờ lại coi đây là chủ ý của mình để dỗ dành muội. Huỳnh tưởng muội là con bé ba tuổi vô tri chắc?".

Hác Trường Hanh lấy làm đau đầu, chỉ biết cười xòa nói: "Có chuyện đó sao? Sao mà ta quên mất rồi nhỉ? Ai nghĩ ra cũng được, quan trọng nhất là chơi vui thôi, cho muội một canh giờ chuẩn bị, sau đó chúng ta sẽ giả làm tử đệ thế gia vọng tộc đi chơi thanh lâu, sao cứ phải nhốt mình trong phòng làm gì?".

Doãn Thanh Nhã cố nhịn cười đi qua mặt hấn về phía cửa, môi anh đào mấp máy: "Giờ muội không có hứng, không đi".

Hác Trường Hanh đuổi theo sau lưng nàng nói: "Muội muốn đi đâu?".

Doãn Thanh Nhã đứng lại trước cửa, cười hì hì nói: "Muội ra Động Đình bơi thuyền, nghĩ một số chuyện, không cần bất cứ ai đi theo cả".

Hác Trường Hanh thở dài: "Thanh Nhã có tâm sự à?".

Doãn Thanh Nhã khẽ quay tấm thân kiều mị của mình lại, đối mặt với Hác Trường Hanh, nói: "Từ khi từ Biên Hoang Tập trở về, huỳnh và sư phụ lúc nào cũng cố cố quái quái, nói năng lúc nào cũng định nói rồi lại thôi, có phải có chuyện gì giấu muội không?".

Hác Trường Hanh không biết chống đỡ thế nào, chỉ ử rử nói: "Thanh Nhã không cần đa tâm, chúng ta có chuyện gì phải giấu muội đâu chứ?".

Doãn Thanh Nhã bực bội nói: “Muội muốn huynh nói thật, nếu đổi lại là người khác thì muội còn có thể chỉ kiếm vào cổ họng hấn, đòi chém đòi giết mà bức cung, nhưng huynh là Hác đại ca mà! Huynh không chịu nói, Thanh Nhã còn có cách gì nữa đây? Ai ngờ được Hác đại ca lại giúp đỡ sư phụ ăn hiếp người ta như vậy”.

Hác Trường Hanh cảm thấy nhiệm vụ Nhiếp Thiên Hoàn giao phó đã hoàn toàn hỏng bét, không thể làm gì thêm được nữa, đành dần lòng nói: “Vì chúng ta sợ muội bị tên tiểu tử hoa tâm Cao Ngạn đó lừa gạt tình cảm mà thôi”.

Doãn Thanh Nhã ngạc nhiên hỏi: “Hai người làm sao biết được chuyện của muội và tên tiểu tử khốn đó? Muội đâu có kể cho huynh và sư phụ đâu?”.

Hác Trường Hanh thất thanh thốt lên: “Muội thật sự đã chọn tên tiểu tử suốt ngày cò bạc rượu chè đó sao?”.

Không biết Doãn Thanh Nhã đang nghĩ gì mà chợt như động lòng, kể đó lại thản nhiên cười nhạt, gạt đầu nói: “Tên tiểu tử này đích thực chẳng bao giờ làm chuyện tốt, còn chuyện xấu thì gì hấn cũng biết, nói dối thành thần, không có lấy nửa câu là sự thật”.

Hác Trường Hanh tròn mắt lên nhìn nàng nói: “Thì ra muội đã để ý đến hấn thật”.

Doãn Thanh Nhã ra vẻ như muốn thốt lên “trời ơi”, rồi trợn tròn mắt, cười khúc khích nói: “Huynh nghe ở đâu ra cái tin này vậy?”.

Hác Trường Hanh đương nhiên không thể nói cho nàng biết chuyện Cao Ngạn và Yến Phi đã đến Lương Hồ tìm nàng, bèn gượng cười bảo: “Không phải muội đã sai người lưu ý xem có tên tiểu tử nào tên là Cao Ngạn đến Lương Hồ thì lập tức thông báo sao?”.

Doãn Thanh Nhã nghiêng rằng nghiêng lợi gần giọng nói: “Có kẻ không cần mạng nữa rồi, muội đã dặn là không được cho hai người biết cơ mà”. Gương mặt trắng mịn đột nhiên hiện ra hai đóa mây hồng, làm nàng càng thêm kiều diễm mê người.

Hác Trường Hanh nói: “Thanh Nhã đừng trách lầm người, muội đã dặn dò thì có ai dám vi lệnh đâu chứ, chỉ vì kẻ chấp hành mệnh lệnh của muội quá tận chức, dặn dù các vệ binh thủ thành lưu ý một kẻ như vậy nên tin tức mới lọt vào tai ta mà thôi”.

Doãn Thanh Nhã trừng mắt lên nhìn hấn, rồi lại quay mặt tránh ánh mắt dò hỏi của họ Hác, dẫm chân giận dữ nói: “Không được nhìn Thanh Nhã như vậy! Không có chuyện gì cả, muội chỉ sợ tên tiểu tử vô tri không biết sống chết đó bám theo người ta đến đây thì phải nếm khổ đau thôi!”.

Hác Trường Hanh thở dài: “Thanh Nhã quan tâm đến sinh tử của hấn sao?”.

Doãn Thanh Nhã gất lên: “Không cho huynh và sư phụ nghĩ bậy nghĩ bạ như thế! Hắn mà chết là tốt nhất, sau này muội không cần phiền nữa, ai rảnh rồi mà để ý đến hắn”.

Cuối cùng cả nàng cũng cảm thấy mình nói năng mâu thuẫn, khẩu bất đối tâm, bèn trề môi ra bực tức nói: “Nói cho huynh biết! Muội không quan tâm đến hắn! Mà là... mà là hắn vì muội mà đã phản bội Hoang nhân, cứu muội khỏi tay đám Hoang nhân đó. Ôi! Đám Hoang nhân đó lang tâm thủ lật như vậy ắt hắn sẽ không buông qua cho hắn, nếu không thể về Biên Hoang Tập, không biết sẽ sống ra sao nữa?”.

Hác Trường Hanh cuối cùng đã hiểu ra chuyện của nàng và Cao Ngạn ở Biên Hoang Tập là thế nào, trầm ngâm giây lát rồi chau mày nói: “Cao tiểu tử ở Biên Hoang Tập chẳng phải là nhân vật gì, sao đủ tư cách cứu muội cơ chứ? Bên trong nhất định có điều trá ngụy”.

Đôi mắt to tròn của Doãn Thanh Nhã chợt sáng bừng lên, nói: “Mới đầu muội cũng tưởng hắn chỉ là một tên tiểu lưu manh chỉ biết hoa thiên tửu địa, nhưng sau khi quen hắn một thời gian mới biết hắn cũng có bản lĩnh riêng, nếu không làm sao ngồi được vào vị trí thủ tịch phong môi ở Biên Hoang Tập. Hà! Chuyện hắn cứu muội đích thực có chút cổ quái, có điều đúng là hắn đã cứu muội thoát khỏi sự truy sát của Sở yêu nữ, đó là chuyện tuyệt đối chính xác, không thể giả được”.

Hác Trường Hanh kinh hãi thốt lên: “Muội và hắn đã gặp Sở Vô Hạ?”.

Sở Vô Hạ lợi hại thế nào, hắn cũng từng nếm qua mùi vị, đến giờ vẫn chưa hết sợ.

Doãn Thanh Nhã cơ hồ như không nghe thấy Hác Trường Hanh nói gì, lẩm bẩm tự nói một mình: “Lần đầu tiên muội bị tên Yến Phi chết bầm đó bắt sống, tức đến suýt chút nữa thì ngất ra đấy, cũng phải nhờ Cao tiểu tử đó mới thoát thân. Thật đấy! Tiểu tử này khiến người ta thấy phiền lắm, có lẽ huynh không tin, lúc muội bảo với hắn người ám kích sau lưng hắn ở Vu Nữ hà là muội, hắn cứ không chịu tin”.

Rồi lại như nhớ ra chuyện gì, nàng bật cười khúc khích, hai mắt long lanh làm cả người chết cũng phải động lòng, nói tiếp: “Thật đúng là một tên tiểu tử hồ đồ, địch hữu không phân, nói dối thì vô cùng vô tận, giả thần giống thần, đóng quỷ giống quỷ. Có lúc thật muốn đánh cho hắn một trận”.

Hác Trường Hanh nghe nàng nhắc đến Yến Phi, nghĩ lại đêm đó Tiểu Bạch Nhạn đã bắt chấp sinh tử liều mạng cản trở bằng không mình sớm đã mất mạng từ lâu rồi, trong lòng không khỏi dấy lên cảm giác áy náy, bất giác mềm lòng nói: “Có phải muội yêu tên tiểu tử đó rồi không?”.

Doãn Thanh Nhã không trực tiếp trả lời hấn, ngọc chỉ gõ nhẹ lên ngực hấn một cái, nghiêm mặt nói: “Mau nói đi! Huỳnh có đứng về phía muội không?”.

Hác Trường Hanh không biết sao, đành đáp: “Muội cũng biết rồi mà! Ngày đó Bang chủ không cho muội đến Biên Hoang Tập, tất cả đều nhờ ta vỗ ngực đảm bảo sự an toàn cho muội, vậy nên mới xảy ra chuyện như vậy, ta phải chịu trách nhiệm”.

Doãn Thanh Nhã không vui nói: “Huỳnh nghĩ đi tận đâu vậy? Ai bảo muội thích tên ngu xuẩn đó. Muội chỉ là muốn ân oán phân minh, không muốn hấn đến Lưỡng Hồ rồi bị hai người không phân hắc bạch thanh hoàng lấy đi cái mạng nhỏ, chết oan chết uổng mà thôi”.

Hác Trường Hanh phẫn chấn tinh thần hỏi: “Muội không yêu hấn thật chứ?”.

Doãn Thanh Nhã lại giận dữ nói: “Yêu cái đầu hấn ấy!”. Nói xong nàng lại như nghĩ ra chuyện gì đó, đưa tay bụm miệng cười rồi lườm Hác Trường Hanh một cái nói: “Muội đã nói có gả cho heo cho chó cũng quyết không gả cho hấn rồi, huynh yên tâm đi. Hứ! Huỳnh còn chưa trả lời muội đó”.

Hác Trường Hanh thầm nhủ Cao tiểu tử đã đến đây từ lâu rồi, nhưng lại không dám tiết lộ, đành gật đầu nói: “Muội yên tâm! Nếu Cao tiểu tử ngu ngu ngơ ngơ đến Lưỡng Hồ này, ta đảm bảo không ai đụng đến một sợi tóc của hấn”.

Doãn Thanh Nhã liền hân hoan nói: “Vậy thì tốt rồi. Muội ra hồ hóng gió đây, huynh đi thanh lâu một mình đi”.

Nói đoạn liền đưa tay vỗ vỗ lên vai Hác Trường Hanh mấy cái, tung tăng chạy đi.

- o O o -